

Industrien. Dette er et meget uheldigt Udtryk, som jeg beklager, at det ærede Medlem har brugt. Jeg har raitteret over den meget lange Række af Andragender om Beskyttelse, der ere komne ind fra saagodtsom alle Landets Industridrivende, og jeg har beklaget, hvad jeg herved gjentager, uagtet det ærede Medlem ogsaa anseede derover, at Industrien — hvilket noksom fremgaar af den enstemmige Anmodning om Beskyttelse — endnu staar paa et „bedrøveligt“ Udviklingstrin. Jeg finder, at det er bedrøveligt, at der, efterat vi nu i 200 Aar have haft Beskyttelse, ikke findes en eneste Industri her i Landet, som er kommen saavidt, at den kan træde frem og sige: Tak for den Tid, I have hjulpet os, nu kunne vi staa paa egne Ben. Det er, siger jeg, bedrøveligt for Industrien, at den ikke er kommen videre, og hvis min ærede Ven finder, at dette er glædeligt, saa maa jeg tilstaa, at han nærer mindre gode og mindre varme Ansættelser for Industriens Udvikling, end jeg gjør. — Det ærede Medlem fra Thisted (Sagd) kom ind paa en principiel Uundersøgelse af Spørgsmaalet om Frihandel og Beskyttelse; jeg skal ikke følge ham her. Jeg skal kun bemærke, at han væsenlig begrundede sin Betragtning derpaa, at Arbejdslønnen skulde ville synke, dersom vi indførte Frihandel, idet man i andre Lande havde lavere Arbejdsløn end her. Dette er en med de faktiskste Forhold saa aldeles uoverensstemmende Forudsætning, at hans hele Theori dermed falder sammen. Hvis det ærede Medlem tror, at man i Frihandelens Hjem, England, har lavere Arbejdsløn end her, saa tager han mærkelig fejl. Dernæst er der Spørgsmaalet om Kompensation. Ved mit Forslag om at holde sig til en Nedgang af omtrent 2 Millioner har jeg haft et dobbelt Formaal. Først, hvad det ærede Medlem fra Fredensborg (S. Hage), hvem jeg staar personlig saa nær, ligesom syntes at bebrejde mig, at gaa en Middelvei. Thi det er uregtelig min Tro, at, naar der staar to udtrede Standpunkter overfor hinanden, saa bør Overgangsmaaden være den, at man slaar af paa begge Sider. Dette forekommer mig at være den Vej, ad hvilken man har bedst Udsigt til at naae et praktisk Resultat. Men dette har dog ikke i og for sig for mig være det alene Bestemte. Jeg stiller mig i Modsetning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Gad), der iøvrigt paa en saa interessant Maade har udviklet sin Opfattelse, paa det Standpunkt, at Staten bør ikke opkræve af Borgerne større Skatter end faktisk nødvendigt. Naar Staten har en større Indtægt, end den behøver, saa er det dens Pligt at lette Borgerne for en tilsvarende

Stattebyrde; jeg tror, at Pengene anvendes bedre ved at overlades til Borgerne selv end ved at opsamles i Statskassens Stuffer. Dette er for mig det Afgjørende, og det er atter en Grund til, at jeg tillægger hele Argumentet om Krigsskatten en betydelig mindre Vægt, end der fra forskjellige Sider er gjort gjældende. Det er min Opfattelse, at det vil være Pligt for Staten at give Afkald paa saa stor en Indtægt, som den kan afse, aldeles uanset, om der eksisterer Noget, der hedder Krigsskat, eller ikke. Hvis vi nu hævede Krigsskatten fuldstændig, og det saa om 5, 10 eller 20 Aar viste sig, at ved Forholdenes Udvikling Staten paany havde en større Indtægt, end den behøvede, saa vilde den atter være pligtig at give Afkald paa et saadant Beløb. Jeg skal ikke komme ind paa Holdbarheden af Betragtningerne over Krigsskatten; det for mig Afgjørende er det rent praktiske Spørgsmaal: hvormeget kan det antages, at Finantserne uden Vanskelighed kunne undvære. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds vil ikke indrømme, at den finantzielle Stilling er saaledes, at vi med Lethed kunne afse et Beløb af 2 Mill. Kr. Jeg vil for mit Bedkommende ikke anse det for finantzielt rigtigt, om man gif synderlig udover disse 2 Mill.; men jeg kan ikke erkjende, at det ærede Medlem har fremsat noget Argument, som kan afkræfte de Betragtninger, som Andre og jeg have gjort gjældende til Støtte for, at 2 Mill. kan Statskassen uden Vanskelighed afse. Forinden jeg forlader dette Spørgsmaal, vil jeg iøvrigt bemærke, at selv om man stiller sig paa det Standpunkt at fordrø Krigsskattens Beløb ophævet, saa ser jeg ikke rettere, end at Krigsskattens Beløb i Realiteten er omtrent 2 Mill. Det ærede Medlem fra Odense (Falbe-Hansen) gjorde i Lørdags navnlig stærkt gjældende, at det Afgjørende for ham var dette, at Forholdet i det System af direkte og indirekte Skatter, der bestod fra tidligere Tid, ikke maatte blive forrykket. Jeg skal ikke indlade mig paa, hvorvidt hele denne Synsmaade er holdbar eller ikke; men naar man stiller sig just paa dette Standpunkt, saa maa man ialtfald sige: Krigsskatten er det Beløb, hvormed Loven af 5te August 1864 forøger den Byrde, som hviler paa de Statteyhende, udover den Byrde, der var tilsigtet ved det System af indirekte Bestatningslove, som bestod, dengang Krigsskatloven blev vedtaget. Og da maa det ikke glemmes, at Brændevinsbrændingsafgiften har været betregnet paa at indbringe et betydelig større Beløb, end den faktisk indbringer. Forholdet er det, at den ordinære Brændevinsafgift og Krigsskatten paa Brændevin tilsammen nu